

του κωτου, εναϊαλιος σλητων. ^εσθ δε εχαμε
ταυτας, σωνα τον οπι ξεφυγεταις πληταις, αμα
δε χρεωσθ ανηκει να λητα τιμην επι τουτω. και
γαρ φιλοτιμία του δδωσ τουτω εναϊατι δωση
του. μαλιστα δε να του χαει τις. το λοιπον
και η ητος ο πουδου λησ τον εν και κατορθωνει
τασ εντολας, δε θελα να υπερ η φανδία, διατι
ουδαμω εχαμε μετα τις οτα, αμα αηλι απ αυτ
ε αν μη εχαμε και ετελεωσε και εφυλαζε ταυ^{την},
ω θη λε ο α το ου αι μοι. ητοιμα ηλι α δε μενα,
ε αν μη εα ηελιζω μοι. ουτε παλιν ε ανετηε
και εχα χαεισμετι χρεωσθ να μεγαλο φρονη ενα
υπερ η φανδία η ταυτα. χαεισμετι γαρ η ναι διδ
ελεος η, ο που του τα ε χαεισνο θε, οχι οπι χρε
ωσθ αυτω ο δε ασοτης. μαλιστα δε ο δουλοσ
χρεωσθ του δε υπο του αυτου, οτι να καμνη πα^{ση}
ται εντολας αυτου. η δε και οταν η καμνη πασαι
εντολας του εν, ου δε το τε χρεωσθ μεν να υπο λαμ
μεινομεν τι μετα ε καμαμε. τι θε λομ η εν η,
οταν μη δε το πλασον μερος του εν κατορθωνομ
και υπερ η φανδόμεσεν. εβλεψε τι λε η πτα,

α πρ κορ. θ